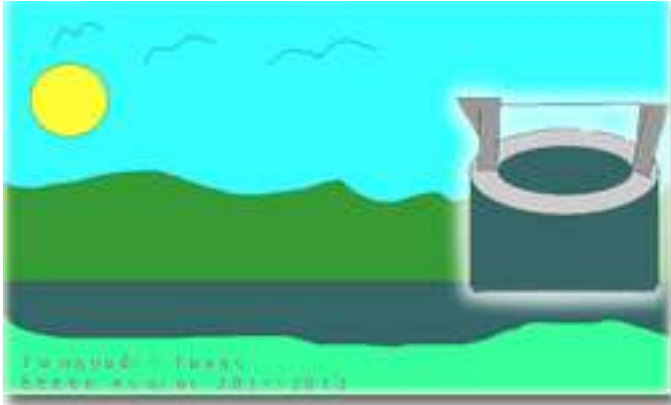

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΩΝ ΕΥΧΩΝ

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένας τόπος μικρός. Εκεί οι άνθρωποι είχαν ένα χριστουγεννιάτικο έθιμο. Κάθε χρόνο παραμονή της μεγάλης

γιορτής μαζεύονταν γύρω από το πηγάδι του χωριού και έγραφαν σ' ένα μεγάλο χαρτί τις ευχές τους. Άλλος ευχόταν αγάπη, άλλος υγεία, άλλος χαρά, πίστη, ελπίδα και χίλια δυο πράγματα που αν τα έχεις στο σπίτι σου, είσαι

ευτυχισμένος. Μετά έριχναν το χαρτί μέσα στο πηγάδι. Πίστευαν ότι έτσι δε θα χαθούν μέσα στο χρόνο. Και ποιος ξέρει..... Κάποια μέρα μπορεί και να πραγματοποιηθούν.

Ο μεγάλος τους φόβος όμως ήταν μη τύχει και περάσει από εκεί μια μάγισσα. Είχαν ακούσει ότι περνούσε από τα γύρω χωριά και έκλεβε τα όνειρα και τις ελπίδες των ανθρώπων.

Δυστυχώς δεν άργησε να περάσει και από το δικό τους τόπο. Μια νύχτα που κοιμόνταν όλοι, μπήκε κρυφά στο χωριό έκλεψε το χαρτί με τις ευχές τους. Αμέσως μετά μεταμορφώθηκε σε μια όμορφη καλοντυμένη κυρά και εμφανίστηκε μπροστά τους, κρατώντας φλουριά..... πολλά φλουριά.....

Τόσα που δεν είχαν δει ποτέ στη ζωή τους! Επιτέλους θα μπορούσαν να αγοράσουν ότι ποθούσε ο καθένας μπορούσε να απλώσει τα χέρια του και να τα φτάσει.

Χαρούμενοι και ικανοποιημένοι άρχισαν ένα ξέφρενο γλέντι. Έστησαν ένα φαγοπότι ... Μωρέ έτρωγαν με χρυσές κουτάλες!

Ξημέρωναν Χριστούγεννα και κανείς δεν είχε καταλάβει πώς η μάγισσα έκλεψε και έκρυψε βαθιά μέσα στο δάσος τις ευχές τους. Και πώς να το

καταλάβουν Αφού όλοι θαμπώθηκαν από το μεγάλο πλούτο και δεν μπορούσαν να δουν ούτε το διπλανό τους.

Κι έτσι περνούσαν οι μέρεςοι μήνεςτα χρόνια.....

Όσπου κάποια μέρα έγινε κάτι που κανείς δεν περίμενε. Ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση η μάγισσα εμφανίστηκε ξανά μπροστά τους. Αυτή τη φορά με το πραγματικό της πρόσωπο και ενώ ήταν όλοι ξύπνιοι. Και τότε άρχισε να τους τα παίρνει όλα πίσω.... Χρήματα, φαγητά, σπίτια....ότι είχαν και δεν είχαν.

Όποιος τολμούσε να αντιδράσει με μιας τον ακινητοποιούσε. Του έπαιρνε τη δύναμη. Και ενώ ο θυμός τους μεγάλωνε τα πόδια τους έμεναν κολλημένα στο έδαφος.

Φώναζαν.....φώναζαν....μέχρι που εξαφανίστηκε από μπροστά τους.

Έτσι έμειναν πιο φτωχοί από ποτέ. Άρχισαν να περπατούν απογοητευμένοι, μη μπορώντας να βρουν κάποια λύση. Ξαφνικά άκουσαν τη φωνή ενός συγχωριανού τους, που δεν είχε δεχτεί τίποτα. Ούτε ένα φλουρί.

-Εσείς φταίτε που φτάσαμε ως εδώ. Αφήσατε ένα ξένο τρόπο ζωής να μπει ανάμεσά μας και ορίστε πως καταντήσαμε. Πόσα Χριστούγεννα έχετε να πλησιάσετε το πηγάδι μας; Που είναι οι ευχές μας;

Τους έλεγε..... τους έλεγε..... ή μάλλον τους έψελνε για τα καλά.....

Ναι! Αυτοί έφταιγαν! Παράτησαν τις δουλειές τους και έτρεξαν πίσω από τα φλουριά. Ξέχασαν το πηγάδι...ξέχασαν τις ευχές.....Τόσα χρόνια εύχονταν να φτιάξουν μεγαλύτερα σπίτια ν' αποκτήσουν περισσότερο χρυσάφι να φάνε το πιο πλούσιο φαγητό. Και η αλήθεια είναι πως έφαγαν μέχρι σκασμού. Όσο για τις κυράδεςΕ! Αυτές συναγωνίζονταν ποια θα αγοράσει το ακριβότερο φουστάνι.....και τα ακριβότερα παπούτσια.....

-Ξυπνήστε λοιπόν! Τι κάθεστε! Τρέξτε να βρείτε το πηγάδι και τις ευχές μας. Πρέπει να ξαναθυμηθούμε την ιστορία μας και τα έθιμά μας.

Ντροπιασμένοι αλλά γεμάτοι ελπίδα, άρχισαν να ψάχνουν. Άλλοι για το πηγάδι άλλοι για τις ευχές. Έπρεπε να βιαστούν. Πλησίαζαν Χριστούγεννα. Μέρες ολόκληρες έψαχναν. Όσπου τελικά το βρήκαν. Πνιγμένο από αγριόχορτα. Αφού ξεχορτάρισαν το καθάρισαν και το έπλυναν. Λίγες μέρες μετά βρήκαν και τις ευχές τους, στην κουφάλα ενός γέρικου δέντρου.

Τα παιδιά του χωριού το στόλισαν με φαναράκια για να φωτίζει και τη νύχτα.

Παραμονή Χριστουγέννων έριξαν και πάλι τις ευχές για ΑΓΑΠΗ, ΕΙΡΗΝΗ, ΦΙΛΙΑ, ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ, και τόσα άλλα που είχαν ξεχάσει. Μετά τις έριξαν στο πηγάδι.

Και από τότε έζησαν αυτοί καλά. Κι εμείς? Ζούμε καλύτερα? Ή μήπως ψάχνουμε ακόμη το δικό μας πηγάδι των ευχών?

Πρωτότυπο έργο της Ανδριάνας Κολλύρου
Φιλόλογο του ΕΕΕΕΚ Αχαΐας